

tigt, som det ærede 10de Medlem for 6te Kreds (Thomas Larsen), den ærede Ordfører for Venstre, udtalte, at det havde ikke været nødvendigt under Hensyn til, at en Bestemmelse om, at Telegrammer ikke maa besørges gennem Telefonen — i hvert Tilfælde ikke af andre end Staten —, kan fastsættes ved kongelig Anordning, og det vil den ogsaa blive i Henhold til Udtalelserne fra Telefonkommissionen, hvis Betænkning dannede Basis for Koncessionsloven. Jeg vilde have anset det for muligt at ordne hele Sagen ved kongelig Anordning, for det er noget, der har været til ivrig Debat indenfor Telefonkommissionen og er omtalt ikke saa ganske lidt i denne Kommissions Betænkning, bl. a. paa Siderne 18, 19, 39 og 40. Men Ministeren har vel sagtens ment — og det kan maaske være rigtigt —, at det var sikrere at fremlægge et Lovforslag for at faa en Lovhjemmel.

Lovforslaget er, som sagt, lille. Det indeholder kun Bestemmelse om, at „Staten har paa dansk Land- og Søterritorium Enøret paa at anlægge og drive Telegrafer og Telefoner“ o. s. v., og saa kommer det, som er det væsentligste her: „Betegnelsen Telegram eller Ordsammensætninger, hvori dette Ord indeholdes, maa kun benyttes om de af Statens Telegrafvæsen befordrede Meddelelser.“ Jeg synes, det hele er en Konsekvens af Telefonkommissionens Arbejde, og forstaar godt, at det fremkommer netop nu, da Overenskomsten med Københavns Telefonkiosker er ved at udløbe, fordi man vil sikre sig denne Sag ordnet i Overensstemmelse med Resultatet af Telefonkommissionens Arbejde.

Jeg kan ganske samstemme med de Bemærkninger, som den ærede Ordfører for Venstre fremsatte angaaende den, skal jeg sige, Fare, der er for — i København specielt — at faa et Lykønskningstelegram afsendt ikke gennem Statstelegrafen, men gennem Københavns Telefonkiosker; det figurerer ogsaa som Telegram derfra, men ganske vist paa en anden Blanket. Det er hændet mig adskillige Gange, naar jeg har ringet for at afsende et Lykønskningstelegram her i Byen og har bedt om Statstelegrafen, at man ganske naivt har spurgt: Er det Telegramafdelingen, De ønsker? Nej, det er Statstelegrafen — saa har man kunnet forstaa, hvad jeg mente, og jeg har ogsaa faaet Statstelegrafen. Det har vel ikke været en ren Tilfældighed, at man har misforstaaet min Anmodning om at blive bragt i Forbindelse med Statstelegrafen.

Den ærede Ordfører for Venstre om-

talte den Stilling, som en Forening af danske Kunstforlag har indtaget, og der foreligger jo en Henvendelse fra den. Jeg ved ikke, hvor mange af Rigsdagens Medlemmer der har faaet den, om det kun er dem, man har tænkt skulde være Ordførere, eller om det er alle Medlemmerne. Er det sidste Tilfældet, er de ærede Medlemmer jo kendt dermed og ved, hvad den indeholder. Jeg vil nok sige, at hvis det saa saa galt ud, som det skildres i denne Henvendelse, var det meget slem. Dette lille Ord „Telegram“ maa betyde ikke saa ganske lidt. Jeg kommer til at tænke paa Begyndelseslinierne i en gammel Vise, som med en Smule Omskrivning kan gengives saaledes:

„Ak, Telegram, i det lille Ord
en Verden af Salighed, Lykke bor.“

Disse Kunstforlag protesterer jo meget stærkt imod den Forandring, der er tilsigtet ved Lovforslaget, og man er saa langt ude, at man for det første erklærer, at enhver nok ved, at et Lykønskningstelegram ikke er det samme som et Statstelegram. Nej, det ved enhver ikke, thi naar man ikke ubetinget forlanger Statstelegram, faar man ofte det andet, og mange har den Tro, at det alligevel er Statstelegrafen, der har besørget deres Telegram, og det bør ikke kunne ske. Dernæst siger man, at det er simpelt hen en Konkurrence til de private Forretningers Lykønskningstelegrammer, Staten her vil etablere. Forholdet er imidlertid omvendt: det andet er en Konkurrence til Staten. Naar det offentlige anlægger Telegrafer og har de dermed forbundne Omkostninger, ønsker man ogsaa, naar man vil sende en Hilsen gennem Telegrafen, for at det skal have Udseende af at være noget større end en almindelig Henvendelse, at det er Staten, som faar Indtægt deraf. Det er at dreje Tingene om at betegne Statens Telegrambesørgelse paa særlige Blanketter som en Konkurrence til de private.

Det er Kunstforlag. Naa, det er saadant et stærkt Udtryk at bruge; det er ikke alle, der kan komme ind under den Kategori, man kalder Kunst, der er adskillige, som er lidt mere jævne, lad os sige det saadan. Men er der endelig Folk, som vil købe dem, saa har de Lov til det. Gaar de hen i en Kiosk og siger: Maa vi faa en Lykønskning afsendt paa den eller den Blanket eller i den eller den Mappe, er det en Sag for sig. Men det er ganske urimeligt, synes jeg, at give denne Hilsen en Betegnelse, som faktisk